

**ПРАКСА УСТАВНОГ СУДА БОСНЕ И
ХЕРЦЕГОВИНЕ У КРИВИЧНИМ СТВАРИМА У
ПРВИХ ДЕВЕТ МЈЕСЕЦИ 2011. ГОДИНЕ – ПРВИ
ДИО**

Припремила: **Мр Марина М. Симовић-Нишевић**

Допустивост (према члану 16 Правила Уставног суда)

Члан 16 став 2

Prima facie

Окружни суд је у образложењу оспорене одлуке дао детаљне, јасне и прецизне разлоге за своје одлучење, а такво образложење Уставни суд не сматра произвољним. Осим тога, Уставни суд налази да је, супротно наводима апелације, Окружни суд при оцјени отежавајућих и олакшавајућих околности везаних за изречену казну и мјеру безбједности апеланту у образложењу своје одлуке дао јасне разлоге за своје одлучење. Стога, Уставни суд сматра да при одмјеравању кривичне санкције апеланту нису злоупотребијене законске одредбе (члан 37 Кривичног закона Републике Српске), будући да је Окружни суд у образложењу своје одлуке дао оцјену отежавајућих и олакшавајућих околности и јасно образложио свој правни став, који се Уставном суду не чини произвољним.

(Одлука о допустивости број АП 1328/08 од 11. јануара 2011. године)

Апелант не нуди било какве аргументе који би оправдали његову тврдњу да је на било који начин дошло до кршења права на правично суђење, осим што је незадовољан исходом конкретног поступка. Стога, имајући у виду ставове Европског суда за људска права и Уставног суда наведене у овој одлуци, Уставни суд сматра да апелант нема „оправдан захтјев“ који покреће питање права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода која би требало мериторно испитати.

(Одлука о допустивости број АП 1499/08 од 11. јануара 2011. године; кривично дјело несавјестан рад у служби)

Уставни суд сматра, супротно наводима апелације, да у конкретном случају није изостало образложење Врховног суда који је, преиначавајући првостепену пресуду у дијелу који се тиче одлуке о казни, јасно истакао разлоге због којих није прихватио тврдње апеланта да је поступао у границама нужне одбране, у путативној нужној одбрани, нити у прекорачењу нужне одбране, као и зашто се у његовом поступању не може прихватити правна квалификација два кривична дјела нехатног лишења живота из члана 152 Кривичног закона. У конкретном случају, Уставни суд сматра да су редовни судови довољно јасно образложили своје одлуке, а таква образложења Уставни суд не сматра произвољним. Уставни суд такође указује да апелант не нуди било какве аргументе који би оправдали његову тврдњу да је на било који начин дошло до кршења права на правично суђење, осим што је незадовољан исходом конкретног поступка.

(Одлука о допустивости број АП 2010/08 од 22. фебруара 2011. године)

У својој досадашњој пракси, Уставни суд је констатно понављао да је задатак редовних судова да оцијене које ће доказе прихватити а које не, те да Уставни суд нема надлежност да замијени редовне судове у погледу оцјене доказа, уколико таква оцјена није очигледно произвољна и није довела до кршења ус-

тавних права. У конкретном случају, Окружни суд је предметне доказе посебно размотрио и дао одговарајуће образложење а Врховни суд је то потврдио, истичући да у цијелости прихвата аргументацију Окружног суда, јер је оцјена доказа дата на начин како је прописано одредбом члана 296 став 7 Закона о кривичном поступку Републике Српске. У погледу дијела изреке пресуде, који се тиче средства извршења кривичног дјела, Врховни суд је истакао да је суд овлашћен у изреку пресуде унијети оне чињенице и околности које је након извођења доказа на главном претресу утврдио. Будући да је у конкретном случају неспорно утврђено да су повреде код оштећеног нанесене испалењем метка из пиштоља и да апелант није оспорио чињеницу да је критичног дана извршио испалење, без значаја је утврђење чињенице које се тиче марке и калибра пиштоља. Поред тога, Врховни суд је навео да средство извршења не чини конститутивни елемент кривичног дјела убиства, а како из свих спроведених доказа, чак и апелантовим свједочењем, као и налазом и мишљењем вјештака медицинске струке, није доведено у питање на који начин су оштећеном нанесене повреде, то је небитна чињеница да ли је био у питању пиштољ калибра 9 мм или 7,62 мм. У конкретном случају, Уставни суд сматра да су редовни судови довољно јасно образложили своје одлуке примјењујући релевантне одредбе материјалног и процесног права, а таква образложења Уставни суд не сматра произвољним.

*(Одлука о допутивости број АП 2321/08 од
22. фебруара 2011. године)*

У вези са наводима да је одређивањем мјере притвора апеланту ускраћено право да сâм прикупља доказе и акта која му иду у корист како би санкција била што адекватнија, што га је ставило у неравноправан однос са тужилаштвом, Уставни суд запажа да је апеланту по службеној дужности додијељен бранилац који га је заступао пред редовним судовима током читавог поступка. Уставни суд запажа и то да је бранилац имао могућност да у име апеланта прикупља доказе и акта за која сматра да би апеланту били од користи како би казна, како се у апелацији

наводи, била што адекватнија. За Уставни суд остаје нејасно које би то доказе апелант могао прикупити, лично, а да то у апелантово име није могао учинити његов бранилац, па будући да се ни у наводима апелације у вези са овим ништа више не прецизира, Уставни суд ове наводе сматра очигледно (*prima facie*) неоснованим.

(Одлука о допустивости број АП 2231/08 од 9. марта 2011. године)

Уставни суд не може закључити да је апелант био у неједнаком положају у односу на тужилачку страну. Апелант је током поступка имао могућност да предлаже доказе као и да своје аргументе супротставља аргументима супротне стране. Чињеница да је суд одбио апелантов приједлог за извођење одређених доказа, те поклонио вјеру доказима оптужбе у односу на одбрану, спада у сферу слободне процјене суда и, по мишљењу Уставног суда, не води закључку да је повријеђено апелантово право на приступ суду, нити право на одбрану – како то апелант наводи. Наведено из разлога што суд има дискреционо права да одбије приједлог за спровођење доказа уколико сматра да то није релевантно за конкретан случај. У конкретном случају, Кантонални суд је закључак о апелантовој кривици донио након оцјене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима.

(Одлука о допустивости број АП 2401/08 од 9. марта 2011. године)

Апеланту је продужен притвор из разлога предвиђених чланом 189 став 1 тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске према којем се притвор може одредити „ако се ради о кривичном дјелу за које се може изрећи казна затвора од 10 година или тежа казна, а усљед начина учињења или посљедица кривичног дјела одређивање притвора неопходно је за безбједност грађана или имовине“. С обзиром на наведено, Уставни суд не налази ништа што би указивало да је апеланту произвољно продужен притвор, односно да у конкретном случају нису поштовани процедурални захтјеви Закона о кривичном поступку Републике Српске приликом доношења оспорене одлуке Врховног суда о продужењу притвора, као ни у закључку Врховног суда

који је оцијенио да су наведене чињенице и околности таквог карактера да јасно указују да је задржавање апеланта и осталих оптужених у притвору неопходно ради сигурности грађана и имовине.

(Одлука о допустивости број АП 2106/08 од 9. марта 2011. године)

Будући да је Суд БиХ дао оцјену неопходности мјере притвора и разлоге због којих апелантови наводи нису могли довести до друкчијег рјешења конкретне правне ствари, произилази да у конкретном случају нема елемената који би указивали да је лишавање слободе, односно продужење притвора против апеланта било арбитрарно. То, даље, значи да је, у смислу гаранција из члана 5 став 3 Европске конвенције, судска власт преиспитала сва питања у вези с апелантовим притвором, те донијела одлуку позивајући се на објективне критеријуме предвиђене законом, при чему су у оспореним одлукама дати разлози за закључак да околности конкретног случаја упућују на постојање важног и значајног општег интереса који претеже над начелом поштовања права на слободу појединца. При томе, Уставни суд запажа да је, у смислу гаранција које пружа члан 5 став 3 Европске конвенције, апелант имао прилику да се о свим разлозима за притвор изјасни на претресу одржаном поводом разматрања приједлога Тужилаштва БиХ за продужење притвора.

(Одлука о допустивости број АП 5744/10 од 9. марта 2011. године)

Питање које ће доказе изводити и како ће квалификовати те доказе - зависи првенствено од суда који води поступак. Стога, у ситуацији кад је предметни доказ проведен на главном претресу сходно релевантним одредбама Закона о кривичном поступку, којом приликом је апелант имао прилику да га оспорава, што је према стању списа и чинио како пред првостепеним судом тако и у изјављеној жалби, супротно наводима апелација, по мишљењу Уставног суда, то не представља повреду апелантовог права на одбрану.

(Одлука о допустивости број АП 2343/08 од 7. априла 2011. године)

У конкретном случају, а имајући у виду наводе апелације и документацију достављену Уставном суду, прије свега, записник са главног претреса, произилази да је апелант у цијелости био упознат са садржајем оптужбе против њега, на језику који разумије, будући да је у оптужби децидирано дат чињенични опис дјела које је апеланту стављено на терет. С обзиром на наведено, Уставни суд указује да, у односу на ове наводе, апелант није понудио било какве аргументе који би *prima facie* указали да су тврдње апеланта о кршењу овог сегмента права на правично суђење оправдане, па су и ови наводи очигледно (*prima facie*) неосновани.

(Одлука о допустивости број АП 2358/08 од 7. априла 2011. године)

Апелант, заправо, понавља жалбене разлоге које је већ истицао у жалбеном поступку пред Врховним судом. Уставни суд сматра да је Врховни суд дао потпуно, јасно, логично и аргументовано образложење, које ни у једном дијелу није произвољно или неприхватљиво само по себи. Незадовољство апеланта исходом поступка не покреће, само по себи, питања у вези са заштићеним уставним правима или правима из Европске конвенције.

(Одлука о допустивости број АП 2362/08 од 7. априла 2011. године)

Уставни суд примјећује да је Суд БиХ, приликом одлучивања о апелантовој кривици, одлуку донио на основу свих доказа спроведених на главном претресу и да је за донесену одлуку о кривици апеланта дао детаљно и јасно образложење. Даље, Уставни суд запажа да апелант и не оспорава да су сви докази изведени на главном и јавном претресу, те да је имао прилику испитати све доказе оптужбе и оспорити их лично и путем браниоца. Због тога, Уставни суд сматра да су наводи апеланта о повреди права на правично суђење на начин како то апелант тврди очигледно неосновани.

(Одлука о допустивости број АП 2618/08 од 7. априла 2011. године)

У конкретном случају, нема елемената који би указивали да је лишавање слободe, односно продужење притвора против апеланта било арбитрарно. То, даље, значи да је, у смислу гаранција из члана 5 став 3 Европске конвенције, судска власт преиспитала сва питања у вези с апелантовим притвором, те донијела одлуку позивајући се на објективне критеријуме предвиђене законом, при чему су у оспореним одлукама дати разлози за закључак да околности конкретног случаја упућују на постојање важног и значајног општег интереса који претеже над начелом поштовања права на слободу појединца. При томе, Уставни суд запажа да је, у смислу гаранција које пружа члан 5 став 3 Европске конвенције, апелант имао прилику да се о свим разлозима за притвор изјасни на претресу одржаном поводом разматрања приједлога Тужилаштва БиХ за продужење притвора.

(Одлука о допустивости број АП 626/11 од 7. априла 2011. године)

У конкретном случају, Апелационо одјељење образложило је да је притвор апеланту истицао 21. децембра 2010. године у поноћ, тачније протеком наведеног дана, односно да задржавање апеланта у притвору 21. децембра 2010. године након 06 сати и 10 минута није било незаконито. Имајући у виду наведено, Уставни суд налази да је притвор против апеланта продужен од стране органа судске власти у поступку прописаном законом, што је у сагласности са захтјевом из члана 5 став 1 Европске конвенције.

(Одлука о допустивости број АП 1180/11 од 20. априла 2011. године)

Изузетно је дозвољено да доказе може изводити суд. У околностима у којима је првостепени суд у пресуди дао јасне, прецизне и увјерљиве разлоге и образложење због којих су прихваћен налаз и мишљење вјештака финансијске струке кога је ангажовало тужилаштво, а не вјештака кога је ангажовала одбрана, које је као ваљане прихватио Окружни суд, није било обавезе првостепеног суда да спроводи надвјештачење. Уставни суд примјећује да су посебно цијењени међусобно супротни докази, у конкретном случају налази два вјештака финансијске

струке, те наведени јасни разлози због којих је један налаз прихваћен као објективан и стручан, док се другом није могла дати доказна снага, будући да није био поткријепљен нити једним материјалним доказом.

(Одлука о допуствости број АП 2645/08 од 20. априла 2011. године)

У апелантовом случају се ради о законитом лишењу слободе, у смислу члана 5 став 1 тачка ц) Европске конвенције, будући да је апелант лишен слободе „ради привођења лица пред надлежну судску власт због оправдане сумње да је извршио кривично дјело или када се оправдано сматра неопходним да би се спријечило извршење кривичног дјела“.

(Одлука о допуствости број АП 2645/09 од 20. априла 2011. године)

Уставни суд сматра да, у конкретном случају, таква анализа изведених доказа, супротно наводима апеланта, није изостала, већ да је првостепени суд у својој пресуди у потпуности описао процес појединачне оцјене доказа, њиховог довођења у међусобну везу и извођење закључка о доказаности да је апелант починио кривично дјело које му се ставља на терет. При томе, Уставни суд запажа да су редовни судови, супротно апелационим наводима, цијенили како доказе оптужбе тако и доказе предложене од стране апеланта, те да су дали јасне и недвосмислене разлоге зашто ти докази нису могли довести до друкчијег рјешења конкретне кривичноправне ствари, односно зашто су неосновани наводи апелантове жалбе.

(Одлука о допуствости број АП 3333/08 од 20. априла 2011. године)

Будући да је Окружни суд дао оцјену неопходности ове мјере и разлоге због којих апелантови наводи нису могли довести до другачијег рјешења конкретне правне ствари, произилази да у конкретном случају нема елемената који би указивали да је лишавање слободе, односно одређивање притвора против апеланта било арбитрарно.

(Одлука о допуствости број АП 3534/09 од 20. априла 2011. године)

Оспореним рјешењима, којима је, између осталог, одбијен као неоснован захтјев апелантове одбране за достављање доказа које је тужилац поднио суду, апеланту нису ускраћена права на судску контролу законитости свих аспеката или детаља лишавања слободе на начин како то захтијева члан 5 став 4 Европске конвенције, с обзиром на то да је апелант имао могућност улагања жалбе и да је то право искористио, а да је неспорна чињеница да је апелант са разлозима оптужбе као и са разлозима лишавања слободе упознат током рочишта на којем се расправљало о приједлогу надлежног тужиоца за одређивање притвора.
(Одлука о допустивости број АП 46/11 од 20. априла 2011. године)

У погледу апелантових тврдњи да му је било ускраћено право на суђење пред независним и непристрасним судом због начина на који је првостепени суд квалификовао отежавајуће околности („да није понудио извињење оштећеним или било какву сатисфакцију, признајући дјело, тражећи опрост“), Уставни суд примјећује да апелант у апелацији не наводи ништа што би указало да је овакав закључак првостепеног суда погрешан и паушалан. Надаље, из образложења оспорене пресуде произилази да је првостепени суд наведену констатацију окарактерисао као апелантову моралну обавезу, притом не губећи из вида околности конкретног случаја због којих му је било отежано и да је испуни у случају да је и покушао.

(Одлука о допустивости број АП 2568/08 од 12. маја 2011. године)

Апелант, осим паушалних навода, није понудио ниједан доказ у прилог тврдњи да је принцип равноправности странака у судском кривичном поступку који се против њега водио нарушен, односно да су судови током предметног кривичног поступка давали предност једној страни у односу на другу, па су апелантови наводи о повреди права на одбрану очигледно неосновани.
(Одлука о допустивости број АП 2707/08 од 12. маја 2011. године)

Из образложења оспорених одлука, Уставни суд није могао закључити да су судови у својој оцјени у погледу правне ква-

лификације кривичног дјела, односно примјене материјалног права поступали произвољно. Ово особито имајући у виду да је, како то произилази из образложења оспорене одлуке, апелантов бранилац на главном претресу истакао, а којим се наводима у цијелости придружио и апелант, да је апелант, како то стоји у пресуди, „крив за извршење кривичног дјела за које је оптужен“. Цијенећи све наведено, Уставни суд закључује су и наводи из апелације о повреди материјалног закона очигледно неосновани.
(Одлука о допуствости број АП 2728/08 од 12. маја 2011. године)

Уставни суд није пронашао ништа што би указивало да су материјалноправни прописи произвољно или неправично примијењени на штету апеланта, нити је пронашао елементе који би указивали на процесну неправичност приликом вођења овог поступка. Незадовољство апеланата оспореним пресудама, у конкретном случају, не покреће само по себи питања у вези са заштићеним уставним правима или правима из Европске конвенције.

(Одлука о допуствости број АП 3123/08 од 12. маја 2011. године)

Чињеница да одлука не иде апелантици у прилог, односно незадовољство апелантице одлукама по њеној жалби, без даљњих конкретних доказа, не покреће питање гаранција из члана 5 став 4 Европске конвенције.

(Одлука о допуствости број АП 4638/10 од 12. маја 2011. године)

Непристрасност суда, у смислу права на правично суђење, испитује се с аспекта субјективне и објективне непристрасности суда. Субјективна или лична непристрасност се претпоставља односно сматра се да је у личном смислу суд увијек непристрасан у односу на странке, осим уколико се то не оспори увјерљивим доказима. У конкретном случају, апелант само изражава сумњу у непристрасност редовних судова приликом оцјене доказа не образлажући такве тврдње било каквим другим наводима или доказима. С друге стране, објективна непристраност се не претпоставља, већ се она утврђује на основу објективних

чињеница које се налазе у самом предмету, тј. утврђује се да ли у спису постоје објективни докази на основу којих се може разумно сумњати да суд није био непристрасан. У конкретном случају, Уставни суд сматра да у спису апелације нема објективних доказа на основу којих се може разумно сумњати да су редовни судови били пристрасни приликом доношења одлука у конкретном случају.

(Одлука о допустивости број АП 3541/08 од 12. маја 2011. године)

Уставни суд сматра да су редовни судови дали јасне и прецизне разлоге за своје ставове у образложењима побиијаних пресуда, те да су за сваки доказ који су прихватили, као и онај који нису прихватили (између осталог, и апелантов приједлог за реконструкцију догађаја), дали логично и увјерљиво образложење, тако да процјена изведених доказа ни у једном дијелу не изгледа произвољна или неприхватљива само по себи, нити има елемената који би указали да је доказни поступак злоупотребијен на штету апеланта.

(Одлука о допустивости број АП 2254/08 од 12. маја 2011. године)

Уставни суд запажа да је првостепени суд спровео веома опсежан доказни поступак, да је у том смислу саслушао велики број свједока, спровео вјештачење од стране вјештака медицинске струке - неуропсихијатра, спровео балистичко вјештачење, те извршио увид у обимну документацију која се налази у спису. На основу тако спроведеног доказног поступка, суд је утврдио да је апелант на начин и у вријеме поближе описано у диспозитиву пресуде починио кривично дјело убиства из члана 36 став 1 Кривичног закона Републике Српске. За наведено утврђење, као и за основно питање да ли је у поступању апеланта било елемената нужне одбране, односно њеног прекорачења, суд је дао детаљно и јасно образложење које ни у једном дијелу не изгледа произвољно или неприхватљиво само по себи, нити доводи у сумњу закључке о извршеном кривичном дјелу убиства.

(Одлука о допустивости број АП 2817/08 од 8. јуна 2011. године)

Уставни суд сматра да је Кантонални суд дао одговарајуће образложење о томе како је оцијенио изведене доказе, као и образложење својих закључака у вези с тим, те да стога нема ништа што би указивало да је прекршен принцип *in dubio pro reo*. Осим тога, апелант је само паушално навео да му је прекршено право из члана 6 став 3.д), јер у том правцу није дао било какву аргументацију, нити је у апелацији изнио било какву тврдњу у вези са кршењем овог права, односно да му је било онемогућено да испитује свједоке и доказе оптужбе или да, под истим условима као и тужилаштво, изведе своје доказе.

(Одлука о допуствости број АП 3920/08 од 8. јуна 2011. године)

У погледу апелантових навода да му је приступ суду био само формалан, не и суштински, Уставни суд закључује да се у конкретном случају не може говорити о повреди права приступа суду, јер посматрајући поступак у цијелини, произилази да апелант у овом случају нема „оправдан захтјев“ да се позива на кршење овог Уставом заштићеног права, с обзиром на то да је о његовој кривици расправљао прво Основни суд а затим, након уважавања жалбе Тужилаштва, Окружни суд који је одлуку о кривици апеланта након одржаног претреса пред тим судом, те у коначници Врховни суд који су у образложењу оспорених одлука, на основу спроведених доказа, дали потпуна и јасна образложења за закључак да је апелант на начин наведен у изреци пресуде Окружног суда починио предметно кривично дјело.

(Одлука о допуствости број АП 2356/08 од 29. јуна 2011. године)

Уставни суд није нашао ништа што би упућивало на закључак да је апеланту онемогућен приступ суду, будући да је апелант активно учествовао у поступку пред првостепеним судом и користио своје право на изјављивање жалбе другостепеном суду, као и да су судови јасно нагласили да је записник са увиђаја интерпретиран и у записнику са главног претреса, а што је у складу са чланом 289 Закона о кривичном поступку Федерације БиХ који је примијењен на конкретан случај.

(Одлука о допуствости број АП 2720/08 од 29. јуна 2011. године)

У конкретном случају, ради се о „законитом лишавању слободe по рјешењу надлежног суда“, како то прописује члан 5 став 1 тачка ц) Европске конвенције. То значи да у лишавању слободe апеланта није било произвољности, јер је лишен слободe на основу одредаба члана 146 став 1 тачка ц) Закона о кривичном поступку Федерације БиХ, на начин да притвор одређен овим рјешењем, у трајању од мјесец дана, тече од 7. априла 2011. године. Оваква ситуација, по мишљењу Уставног суда, није инкомпатибилна са чланом 5 став 1 тачка ц) Европске конвенције, јер наведени члан не садржи забрану државама потписницама да у својим правним системима могу прописати одредбу којом се налаже одређивање притвора лицу за које постоји основана сумња да је починило кривично дјело, ако нарочите околности оправдавају бојазан да би могао поновити или довршити покушано кривично дјело и ако је ријеч о кривичном дјелу за које се може изрећи казна затвора од три године или тежа казна. Уставни суд запажа да је редовни суд у оспореним рјешењима детаљно и јасно образложио разлоге за одређивање притвора апеланту које образложење Уставни суд нити у једном дијелу не сматра произвољним.

*(Одлука о допустивости број АП 1914/11 од
15. септембра 2011. године)*

Разлози које је првостепени суд навео, а који су га определијели на доношење оспорене одлуке, које је прихватио и Кантонални суд, не доводе у сумњу одлуку суда о кривици апеланта нити се из било чега може утврдити да је суд поступао са предубјеђењем о апелантовој кривици или да је нека чињеница остала неразјашњена у смислу принципа *in dubio pro reo*.

*(Одлука о допустивости број АП 3088/08 од
15. септембра 2011. године)*

Доводећи у везу детаљно образложење које су дали редовни судови са одредбама члана 295 став 2 Закона о кривичном поступку Федерације БиХ којима је прописано да суд није везан за приједлоге [тужиоца] у погледу правне оцјене дјела, Уставни суд

не налази ништа што би указало да су позитивноправни прописи произвољно или неправично примијењени на штету апеланата.

*(Одлука о допустивости број АП 3820/08 од
15. септембра 2011. године)*

Уставни суд примјећује да апелант ни у поступку пред редовним судовима, као ни у самој апелацији, није понудио нити једна доказ који би упућивао на закључак да је неко други, а не он управљао аутомобилом критичне прилике. Надаље, апелант не тврди, а то се не може закључити ни из образложења оспорених одлука, да му је било ускраћено право да се изјашњава и да оспорава било који од спроведених доказа, односно не указује због чега је чињенично стање погрешно утврђено, јер су судови одбили да спроведу неке од доказа које је предлагао, а којим би евентуално биле утврђене чињенице релевантне за постојање или непостојање његове кривице. На основу наведеног, Уставни суд закључује да су апелантови наводи у овом дијелу очигледно неосновани.

*(Одлука о допустивости број АП 3141/08 од
15. септембра 2011. године)*

У конкретном кривичном поступку, након спроведеног доказног поступка, донесена је осуђујућа пресуда против апеланта која је заснована на свеукупној анализи изведених доказа, уз образложења која, по мишљењу Уставног суда, ни у једном дијелу не изгледају произвољно или неприхватљиво само по себи, нити доводе у сумњу закључке о кривици апеланта, уз релевантну примјену материјалног и процесног права. Наиме, у оспореним пресудама дати су јасни и прецизни разлози за ставове којима је утврђена кривица апеланта, те је, супротно наводима апеланта, за сваки прихваћени као и неприхваћени доказ дато логично и увјерљиво образложење, које ни у једном дијелу не изгледа произвољно или неприхватљиво само по себи.

*(Одлука о допустивости број АП 3317/08 од
15. септембра 2011. године)*

Првостепени суд је детаљно и јасно образложио зашто није прихватио исказ свједока одбране и апеланта, односно зашто је сматрао апелантов исказ у том дијелу усмјерен ка избегавању кривице и приказивању себе као оштећеног, те зашто није покло-нио пуну вјеру свједоку одбране. Овакве закључке првостепеног суда потврдио је и другостепени суд, дајући при томе детаљне и јасне разлоге за своје одлучење. Имајући у виду наведено, Уставни суд сматра да нема ништа што би могло водити закључку да је у конкретном случају прекршен принцип равноправности страна у поступку или да је доказни поступак на било који начин злоупотријебљен на штету апеланта.

*(Одлука о допустивости број АП 3723/08 од
15. септембра 2011. године)*